

stillede Ændringsforslag, baade de to, som er stillede af alle Udvalgets Medlemmer, og det tredje, som er stillet af et Flertal, til Vedtagelse.

C. C. Andersen: Ærede Medlemmer vil se af Betænkningen, at jeg ikke har kunnet slutte mig til det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag under Nr. 3. Naar jeg ikke har kunnet give dette Ændringsforslag min Tilslutning, er det, fordi jeg foretrækker Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt fremfor Ændringsforslagets Affattelse. Jeg kan ikke se rettere, end at Lovforslaget paa en særdeles klar Maade afgør det meget vigtige Spørgsmaal om, hvilke Virksomheder der kommer ind under Ulykkesforsikringslovens Ansvar. Det er et Spørgsmaal, som i og for sig har en meget stor Betydning for de Arbejdere, som beskæftiges ved de i Lovforslaget omhandlede Maskiner. Som Forholdet er nu, er de Arbejdere, der beskæftiges ved disse Maskiner, ikke stillede under lige Vilkaar. Man har jo Virksomheder, som ikke hører under Tilsynet, men som dog benytter Maskiner, der medfører Fare for de betjenendes Liv og Helbred. Kommer en Arbejder til Skade ved en Maskine i en saadan Virksomhed, faar han ingen Erstatning, men maa selv bære baade Tabet ved den Skade, der paaføres ham rent legemligt, og det økonomiske Tab, som er forbundet med den Ulykke, der har ramt ham. Jeg kan ikke se rettere end, at dette er uretfærdigt overfor Arbejderne, og jeg formener ogsaa, at det er i Strid med de Principper, der ligger til Grund for Ulykkesforsikringsloven, idet Loven paa dette Omraade paalægger Arbejder og Arbejdsgiver et nogenlunde ligeligt Ansvar, idet den paalægger Arbejderen Ansvaret for den legemlige Skade, der tilstøder ham, saavel som for det økonomiske Tab i de første 13 Uger efter Ulykkestilfældet, idet jo Arbejdsgiverens Erstatningspligt først indtræder efter denne Tids Forløb. Selv om man kan sige, at dette Forhold er i Overensstemmelse med den nuværende Ulykkesforsikringslov, forekommer det mig, at der ikke har været nogen egentlig Grund for det ærede Flertal til nu at modsætte sig den ringe Udvidelse af Ulykkesforsikringslovens Rammer, som Lovforslaget indeholder.

Derfor anbefaler jeg det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, og at stemme imod det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Jørgen Berthelsen: Der er desværre adskillige Beviser paa, at et saadant Forhold, som det sidste ærede Medlem omtalte, ogsaa kan gøre sig gældende paa andre Punkter vedrørende Ulykkesforsikringsloven af 1898. For saa vidt Flertallets Ændringsforslag vedtages, kan man tænke sig, at det vil faa lignende Følger, som vi har adskillige Beviser paa, at Loven af 1898 har haft, og det vilde være meget uheldigt. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at fremføre et Eksempel paa, hvorledes Loven af 1898 kan blive fortolket.

En Mand i Nørresundby var Staldkarl og Kusk hos en Vognmand og var af sin Arbejdsgiver ulykkesforsikret. Af en i Sagens Anledning optaget Politirapport fremgaar det, at han af sin Principal var beordret til at køre Kager fra en Damper, der lossede, og under Bortkørselen af Kagerne — der selvfølgelig var et Led af Løsningen, af det Arbejde, han havde med at bestille — faldt han af Vognen paa selve Havnepladsen og blev slaaet ihjel. Hans Arbejdsgiver indsendte i god Tro om, at hans Folk var forsikrede, Begæring om Erstatning, men den kom tilbage med den Bemærkning, at Ulykkesforsikringsraadet ikke mente, Tilfældet hørte ind under Loven af 1898. Det er jo ret mærkeligt. Dersom der losses fra en Jernbanevogn og en Mand derved falder ned og kommer til Skade, er han forsikret, og dersom han f. Eks. losses fra et Skib over paa en almindelig Arbejdsvogn, er vedkommende ogsaa forsikret, men kører han derfra og kommer til Skade, endogsaa paa selve Havnepladsen, skal han altsaa ikke være forsikret. Det er aldeles umuligt at forstaa. Denne Afgørelse er endnu ikke endelig, idet der jo ifølge Loven er Ret til at henvise en Afgørelse af Arbejderforsikringsraadet til Indenrigsministeriets Afgørelse, og denne endnu ikke foreligger. Mit eneste Haab i denne Sag er, at Indenrigsministeriets Afgørelse kommer til at gaa ud paa, at vedkommende Enke faar den Erstatning, jeg mener, hun har absolut berettiget Krav paa. Det er jo umuligt for Folk i saadanne Stillinger som denne Vognmand — for slet ikke at tale om Konen, som har mistet sin Forsørger — at forstaa, at Tilfældet ikke kommer ind under Loven af 1898. Jeg vil haabe, at den højtærede Indenrigsminister kommer til det Resultat, at Loven kan fortolkes saa human, at der kan gives Erstatning. Der kan muligvis komme lignende